

брал, че каквото има да става, то ще се прави с вътрешни хора, защото външните се намират под разни чужди влияния.

Обикновено Левски е пътувал винаги тайно, като търговец, под име Васил Иванов, или под друго име, в пазва с няколко паспорта и пътни билети. В тайните жгли на дисагите му се таили прокламациите, които раздавал между познати от първата обиколка. В пътуването си апостола се обличал ту като калугер, ту като овчар, ту като турчин, ту като префинен гражданин, за да избегне съмненията и подозрителността на турските власти. Като стигнал Търново, Левски се научил, че другаря му от легията на Раковски (1862) в Бялград, калугера Матей Петров, се намирал в Преображенския манастир. Веднага отишел при него и двамата приятели от Бялград се пригърнали.

Отец Матей бил също един от безпокойните духове в онези немирни времена. Той бил от Ново-село (Търновско), останал на 10 години сирак, служил по хорски кжщи, подстрижен послушник в Преображенския манастир. Увлечен от светогорски проповедници, пешком отишел в Света-Гора, дето престоял 12 години. А по-сетне, подаден на влечението си, пътувал чак до Божи гроб (Иерусалим), скитал из Русия, Влашко и Сърбия. Па и кога се завръщал в България, не го свъртало на едно място, но пътувал безспирно от село на село и от град на град, за което получил прякора *Мит калото*. В празнични дни пред църквите прода-